

Marton Árpád

Te és a táj

Ez csak egy girbegurba út
két szerb falu között.
Az első téli szél ma fúj,
de napba öltözött

szerte a tágas láthatár.
Mert rejtőzködve bár,
errefelé a nyár örök,
és mindig visszavár.

E táj lelkedben él, amíg
kint tombol szél s a fagy.
Mindig csak nyárhargon zenél,
s te mindig benne vagy.

Dél a keresztúri temetőben

A napsugár a sírokon
oly otthonosan, mint rokon
családi ház szobáin,

körüljár, lágyan elterül,
s a nyár búcsúfénye megül
korhadozó fejfáin.

Lásd, egy a lét s a pusztulás,
s az életed tán semmi más:
egy perc a világorán,

jöttél, láttál és visszaintsz –
örökléted, íme: volt, nincs
sorsnak napfordulóján.

Kazlakba gyűjtesz percekét,
de jól tudod, hogy nem lehet:
nem birtokod a minden,

bánkódsz, örülsz és lelkesülsz,
míg az őszi avarba tűnsz.
Egy szellő, s nyomod sincsen.

Állókép

Carsten Kümmelnek

Mint filmben: laposan dőlnek a fények.
Magnéziumsárgák, higanykékek.
Távol a folyókanyarban
lángol az ősz ezer alakban.
Állsz az út szélén, s áll az idő.
Örök képkocka egy némafilmből:
peregnek percek, esztendők múlnak,
s te határában Szerbkeresztúrnak
töretlen állongsz. Léted befonja
idő-ökörnyál. Lettél ikonja
fölfoghatatlan magadnak.
Melletted autók haladnak.
Állsz keresztútján néma határnak,
igézetében az örök nyárnak.

Ítélet-idő

Csillapodj, szívem, ez még nem tavasz.
Ködös, kétértelmű életszakasz.
Egyhangú, opálos esőben áznak
kaszálók, vetések, falvak, házak,
s a pipacsút a két falu között
világnagy bánatba öltözködött.
Hosszabbra nyúlnak a távolságok,
csontig hat szél és eső, és álnok
madarak vijjognak csontágak közt –
magadra maradsz a halállal szemközt.
Vándorköpenyed arcodba csapja
jéghez, végleg magára hagyja
kifosztott házként a földet az élet.
Didereg test és vacog a lélek.